

ŠPÍNA

barbora bernátová

VRAŽDA MLADÉHO PROFESORA A PŘÍLIŠ MNOHO PODEZŘELÝCH.
DALŠÍ PŘÍPAD KAPITÁNA DAVIDA MEIZNERA.

Dva týdny před vánočními prázdninami je krajina v okolí Košic sevřená mraze. Čtveřice studentů se vydává bruslit do kamenolomu. Dvojitě rande se ale z večerní romantiky rychle změní v noční můru: jedné z dívek se zasekne brusle do lidských prstů trčících ze zamrzlé hladiny. Tělo patří Patriku Morovi, profesorovi z místního gymnázia, jehož studenti sice zbožňovali, zato mezi kolegy se velké oblibě netěšil a ani jeho osobní život nebyl právě příkladný. Kapitán David Meizner spolu s mladým kolegou Dominikem rozmotávají složité předivo vztahů panujících na škole plné arogantních teenagerů a učitelů balancujících na pokraji nervového zhroucení. Ve hře je až příliš mnoho podezřelých a s nimi i jedno hluboko pohřbené tajemství.

„David Meizner se Bernátové povedl... Dost možná se nám rodí další Bryndza!“

– www.knizni-dira.cz

„Autorka se nezdržuje zbytečnými či zdlouhavými popisy... Od prvních stránek se jí daří navodit temnou a napjatou atmosféru umocněnou zimním chladem.“

– www.precitane.sk

ŠPÍNA

barbora bernátová

ŠPÍNA

Přeložila Lubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © Barbora Bernátová, 2022

Translation © Lubica Hricoviniová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-785-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-784-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-297-4 (print)

Mamině

PROLOG

16. LISTOPAD 2019

Patrik zaparkoval na okraji vysokého srázu a zadíval se před sebe. Vodní hladina v kamenolomu se vlnila pod nápoly silného větru, na obloze se honily mraky a střídavě zakrývaly a odhalovaly couvající měsíc. Bouřka se každou vteřinou blížila místu, kde se měli sejít.

Hukot větru a bubnování dešťových kapek, které ve dvě v noci dopadaly na kapotu auta, ho uklidňovaly. Přemýšlel o životě, o minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Myšlenkami zabloudil mezi své studenty, ale ze všeho nejvíc myslel na Anetu – svoji manželku.

Jak byl pitomý!

Opřel se o sedadlo a zapálil si cigaretu. Dým se vznesl ke stropu a doplazil se až k zadním sedadlům, kde se pomalu vytrácel.

Minuty rychle ubíhaly a člověk, se kterým se měl potkat, měl zpoždění.

To Patrik nesnášel. Přesnost je výsadou králů, říkával studentům. Je lepší přijít o deset minut dřív než o deset minut později.

Noční oblohu protnul blesk a Patrik ve zpětném zrcátku postřehl pohyb. Někdo vyběhl z lesa a přibližoval se k autu. Dveře na straně spolujezdce se otevřely a vedle něj usedla postava v černém. Na kožené sedadlo dopadly kapky vody z kapuce, kterou si sundala z hlavy.

„Konečně. Kde se tak dlouho cou...“

Nedořekl. V autě jako by se na chvíli zastavil čas. Jen svět kolem něj plynul dál. Déšť se stejnou intenzitou dopadal na rozvřířenou hladinu, vítr štěrbinami pronikal do vozu a vlny stále silněji narážely na břeh. Všechno by bylo jako před malou chvílí, kdyby se nedíval do ústí drážkované hlavně, kterou mu ta osoba mířila na čelo.

Chtěl vykřiknout, ale umlčel ho výstřel.

PRVNÍ KAPITOLA

0 MĚSÍC POZDĚJI

Včerejší večer jsem si pamatoval jen matně. Patrně to byl hněv a možná i následující události, které mi zatemnily vzpomínky. Ne, tentokrát jsem neskončil s cizí ženou v cizím pokoji – za poslední rok se toho příliš mnoho změnilo. Samozřejmě ne úplně všechno. Pořád jsem vznětlivý, prchlivý, vždycky vyklopím všechno, co mi slina přinese na jazyk, jsem tvrdohlavý, negativní a věčně nasraný. A ano, pořád jsem zamilovaný jen a jen do své půvabné kolegyně, to zůstalo při starém. Podstatnou změnou v mém životě je především sexuální abstinence a přísný zákaz koukat po jiných ženách, a to jak v přítomnosti Emy, tak i v její nepřítomnosti, i když v tom druhém případě netuším, jak by to mohla zjistit, což konec konců vede až k omezování mé osobní svobody a porušování mých základních lidských práv. Stal jsem se otrokem jediné ženy, poslušným a věrným, toleruju toho mnohem víc, než bylo donedávna mým zvykem, a až do včerejšího večera mi to nevadilo. Až do chvíle, kdy se debata stočila na téma dítě.

Kdysi, v ne až tak dávné minulosti, se mě matka občas ptávala na vnoučata a já vždycky jen mávl rukou, její citové výlevy jsem nebral vážně. Jenže tehdy jsem nikoho neměl, byl jsem svobodný muž a svobodu jsem si užíval, kde to šlo a s kým to šlo, ale teď, když jsme s Emou

náš vztah pozvedli na vyšší úroveň (tomu je potřeba rozumět tak, že jsme spolu bydleli, spali, snídali, cestovali do práce a společně se vraceli do mého bytu, tedy... teď už do našeho předělaného bytu s novým nábytkem a voňavým airwickem v zásuvce), jakmile se debata začala ubírat tímto směrem, stal se ze mě zase ten starý, dobrý David.

Žádné děti!

V žádném případě!

Jsem ještě mladý, teprve před nedávnem jsem oslavil šestatřicáté narozeniny, chci si užívat jen s Emou a ne se v nejbližších letech starat o děcko.

Až do včerejška jsem si myslel, že na tohle máme s Emou stejný názor. Vždyť nám je spolu fajn, tak proč si to kazit nějakým vřískajícím usmrkancem? Ale jen co jsme se vrátili z návštěvy u matky a zabouchli dveře, ani jsem nestihl dát Bruceovi vodítko, a už na mě spustila přesně na téma, které jsem tak nesnášel.

„Ty nechceš děti?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Ale já ano.“

Ticho. Nevěděl jsem, jak reagovat. Bruce vedle mě netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu.

Ema pokračovala: „Už mi tikají biologické hodiny.“

Bože, to odpuzující slovní spojení!

Bruce zakňučel, pohledem mě prosil, abychom se vypařili. Tuším, že se mu ani nechťelo čůrat, jen chtěl co nejdřív vypadnout od Emy anebo se stát stejně neviditelným, jako jsem se chtěl stát i já.

Pouštět se s ní do debaty by bylo úplně zbytečné – když si Ema vezme do hlavy nějakou blbost, potřebuju čas, promyšlenou taktiku a pevné nervy, abych jí všechno vymluvil. Ema je tvrdohlavá, a když si něco usmyslí, musí to mít stůj co stůj a hotovo. Toho večera jsme byli navíc vynervovaní z návštěvy u matky a Viktora, se kterým jsem byl pořád ještě na kordy, takže se mi zdálo rozumnější popovídat si o tom... co já vím, tak za rok?

I to by bylo příliš brzo, pomyslel jsem si.

„Jdu ven.“

Možná tohle jednoduché, emocí prosté oznámení zapříčinilo, že když jsem se vrátil domů, našel jsem byt prázdný. Dveře vestavěné skříně byly odsunuté, zmizelo z ní několik Eminých svršků, hlavně trička, tlusté svetry, kalhoty a tepláky, z předsíně se vypařila pletená čepice a šála a stejně tak zmizely i klíčky od jejího žlutého brouka, kozačky, kartáček na zuby, kosmetika a kokosová voňavka.

Ema odešla.

Nebudu nic předstírat, potěšilo mě to. Ulevilo se mi a po dlouhé době jsem si konečně oddechl.

Vešel jsem do kuchyně, nalil Bruceovi čerstvou vodu, dal mu jídlo, a zatímco jsem čekal na aktualizaci systému v notebooku, zamířil jsem k barové skříně. Ke svému velkému zklamání jsem v ní našel jen vaječný likér a citronový fernet – láhve, které zbyly po oslavě Eminých narozenin. Znechuceně jsem zavřel dvířka a o necelou půlhodinu později jsem vycházel z nejbližšího supermarketu s vodkou a dvěma kartony cigaret.

Člověk je vážně divné plemeno, říkal jsem si, když jsem překračoval bahnitou závěj sněhu a v poslední chvíli zachytil flašku, která mi málem vyklouzla z bundy. Jako by nestačilo, že vánoční šílenství začalo tak brzy, ke všemu se ještě prodavačky rozhodly, že mi zneprůjemní už i tak den na hovno, v klidu si užívaly předvánoční atmosféru, na všechno zysoka kašlaly a nechaly otevřenou jenom jednu pokladnu. A když jsem se ozval (podívejme se, jak v takovém případě dokážou ženy táhnout za jeden provaz), semkly se, obklíčily mě jako lační supi a mluvily jedna přes druhou.

A tak jsem z obchodu odcházel rudý až za ušima, ne hanbou nebo zimou, ale vztekem. Když jsem zaplatil, popřál jsem těm kravám *krásné* svátky a jen to *nejlepší* do Nového roku.

Konečně jsem si mohl vybit zlost na někom, kdo se mi připlétl do cesty. Na tuhle chvíli jsem tiše čekal víc než rok.

Venku bylo minus dvacet, komunální služby neprojevíly sebemenší snahu uklidit sněh z chodníků – proč taky, že? –, zábly mě nohy a jekal jsem zuby, bylo jasné, že se cestou domů potřebuju trochu zahřát. Otevřel jsem láhev a pořádně z ní upil. Ostrá tekutina mi zalila hrdlo,

rozpálila tělo a po dalším loku jsem už žádnou zimu necítil, pohltila mě čirá radost. Radost ze sněhu, který mi vrzal pod botami, radost z oranžového nebe, z hustých obláčků páry, které se k němu vznášely při každém mém výdechu, ze života a ze svobody.

Můj pocit euforie však neměl dlouhého trvání.

„Hej!“ zaslechl jsem za sebou hluboký hlas. „Hej! Nemáš cígo?“

Ani po incidentu v obchodě jsem nebyl dostatečně vyventilovaný, pořád jsem měl potřebu vylít si na někom zlost. Sevřel jsem cigaretu pevněji mezi prsty, podíval se nejdřív na ni, pak na bezdomovce a zase na cigaretu, potáhl jsem a vyfoukl mu dým přímo do obličeje. „Nekouřím!“

„Co?“ Na víc se nezmohl. Viděl jsem, jak na místě zkameněl a nechápavě se díval kolem sebe. „No, dobře, dobře. A nemáš aspoň jedno, dvě eura?“ zakřičel za mnou, ale to už jsem zahýbal za roh paneláku ve vedlejší ulici.

V bytě bylo pořádné horko. Bruce ležel u gauče, jazyk vyplazený a ztěžka dýchal. Stáhl jsem radiátory v pokojích na dvojku, otevřel balkonové dveře a nechal psa, ať se zchladí na studené dlažbě.

Ještě nabalený v pérové bundě, v šále a čepici jsem si k němu přisedl. „Pustíme si něco?“ zeptal jsem se a podrbl ho za ušima. „Nemusíš se tvářit tak znuděně.“

Bruce si vzdychl, otočil se na druhou stranu a zadíval se na zasněženou ulici. Někdy jsem měl pocit, že to psisko cítí to samé co já a rozumí každému mému slovu.

Po *Lásce nebeské*, *Prázdninách*, *Deníku Bridget Jonesové* – všechno to byly Eminy oblíbené filmy – a po dopité flašce vodky jsem se rozeřval jako malý kluk. Alkohol mi zatemnil zdravý úsudek a hnal mě střemhlav do pořádného průšvihů. Prozváněl jsem Emu, psal jí zprávy plné chyb, omlouval se, a co už bylo fakt přes čáru, souhlasil jsem s dítětem.

Ale jen s jedním, nezapomněl jsem dopsat do zprávy a přidal jsem k tomu tři vykřičníky.

Naštěstí mě Ema dobře zná – podle zakódovaných šifer, které jsem jí posílal ve zprávách, musela jednoznačně pochopit, že jsem pořádně nalitý – a moje prohlášení o dítěti nebrala vážně. Na volání nereag-

govala, na zprávy neodepisovala, dokonce si kolem půlnoci vypnula mobil.

Poslední věc, kterou si pamatuju, než jsem se vzbudil na studených schodech u Emina starého bytu, bylo mé rozhodnutí vypravit se k ní domů a ztropit před zraky sousedů pořádný cirkus. Vzhledem k tomu, že jsem ležel na špinavé rohožce a vlasy měl zaneřáděné od rozbředlého sněhu, kterým byla zadělaná celá chodba, mě Ema buď odmítla vpustit dovnitř, anebo...

„Není doma!“ vykřikla sousedka z horního patra, když jsem bez přestání mačkal zvonek u Eminých dveří. „Zmiz, ty ochlasto, nebo zavolám policii!“ vrískala tak hlasitě, že její křik vyhnal z bytů i další sousedy, kteří se teď vykláněli přes zábradlí a koukali na mě jako na nějaký muzejní exemplář.

Udělat Emě ostudu se mi tedy povedlo, ale pořád vedla dva jedna. První bod získala, když mě opustila, a druhý, když jsem se jí doprošoval, aby se vrátila.

Cestou domů jsem se jí pokusil ještě jednou zavolat, ale marně. Pořád měla vypnutý mobil. Chvilí jsem zvažoval, jestli nezavolat jejímu bratrovi, ale nakonec jsem ten nápad pustil z hlavy. Moc dobře vím, že s Emou nemluví od jisté záležitosti se svou snoubenkou, ve které jsme byli oba zapletení.

Doma jsem si dal teplou koupel a jen ve slípech, se skleničkou citrusového fernetu – do obchodu se mi tentokrát nechtělo – jsem se pustil do zdobení stromečku. Ze sklepa jsem přivlekl dvě krabice s ozdobami a svíčky a všechno jsem bez ladu a skladu naházel na živou jedli v květináči, kterou jsme si s Emou koupili minulý rok na naše první společně trávené Vánoce.

Poodstoupil jsem k pohovce a zadíval se na své umělecké dílo. Tmavě modré, červené, zlaté a stříbrné koule, mezi nimi hnědé hvězdičky a růžoví sobi v kombinaci s modrými, světlý řetěz doslova ponechán gravitaci spoléhající jen na to, že ho některá z větví zachytí. Hm, existovaly pouze dvě možnosti, proč se mi ten stromeček líbil. Buď mám nemožný vkus, anebo jsem zase ožralý, což se mi při pohledu na poloprázdnou flašku zdálo jako ta správnější varianta.

Venku už se dávno setmělo. Po včerejší noci jsem se chtěl pořádně vyspat, proto jsem si bez nejmenších výčitek lehl už v půl osmé večer.

Dvakrát jsem mrkl, když mi zazvonil telefon.

Ema, napadlo mě. Konečně přestala trucovat.

Natáhl jsem se pro mobil. Při pohledu na jméno volajícího jsem chvíli přemýšlel, zda hovor vůbec přijmout, anebo se radši oběsit.

Šéfku určitě nezajímá, jak trávím sobotu.

„No?“ ozval jsem se otráveně a přendal si telefon k druhému uchu, abych otevřel zásuvku s ponožkami. Na spánek jsem mohl zapomenout.

Gabriela Solčanská si do telefonu znechuceně odfrkla. Po tom, co se její manžel jako poslední člověk na světě dozvěděl, že jsem ji přefiknul, málem odešla z funkce ředitelky odboru kriminální policie. Nakonec se ale rozhodla mi tu radost neudělat a radši mi dál znepřjemňovala život. „Mám pro vás někoho poslat?“

DRUHÁ KAPITOLA

AMÉLIA STOLÁROVÁ

Dvě hodiny před tím, než kapitánovi Davidu Meiznerovi zazvonil mobil, seděly Mia Stolárová a Marta Klainová na dřevěných sáních, uvazovaly si brusle a nahlas zpívaly: *No matter where I go, I'm always gonna want you back – At' jsem kdekoli, vždycky tě budu chtít zpátky*. Píseň od australské skupiny 5 Seconds of Summer hrála z přenosného bluetooth reproduktoru, který měla Marta položený vedle sebe.

„Miluju Luka,“ poznamenala, když písnička dohrála a lyrický tenor australského zpěváka vystřídala další písnička ze seznamu.

A *já miluju Jakuba*, pomyslela si v duchu Mia a zadívala se na jednoho ze dvou kluků, kteří se proháněli po zamrzlé hladině v kamenolomu. Na tenhle den čekala čtyři roky. Přesněji řečeno od chvíle, kdy se v to ráno při zápisu do prvního ročníku přede dveřmi ředitelny setkaly jejich pohledy. Když ji v pátek doběhl na autobusové zastávce a pozval na rande, nemohla uvěřit vlastním uším. Jakub Fūko, ten stydlivý kluk, který trávil přestávky vedle ní v lavici, vždy tichý a mlčenlivý, ji najednou pozval ven? Téměř celý předchozí den i noc přemýšlela, co ho k tomu vedlo.

Že by mu Marta něco naznačila? Nebo Emil?

Oba spolužáci věděli, že je do Jakuba už čtyři roky bezhlavě zamilovaná, a oba byli natolik zlomyslní, že by mu o tom bez problémů

řekli, jen aby ji před ním ztrapnili. Oba byli zahledění sami do sebe. Emil, vysoký a svalnatý vodní pólista se širokými rameny, a Marta... tak ta patřila k nejhezčím dívkám na škole. Měla dlouhé černé vlasy, na koncích jemně zvlněné, velké modré oči a sexy pihy na lícních kostech. Byla oblíbená, každá holka se jí chtěla vetřít do přízně a každý kluk zase do kalhotek, měla dobré známky a bohatého tatů v městském zastupitelstvu.

Oproti nim je Mia nic. Obyčejná sirota, kterou adoptoval chudý bezdětný pár. Kdo je ona, aby se mohla srovnávat s Martou? Na rozdíl od své nejlepší kamarádky není ani oblíbená, ani bohatá, a už vůbec ne hezká. Je nejvyšší ze třídy, kluci jí sahají maximálně tak po bradu a posmívají se jí, že vypadá jako věšák na kabáty. Hruď má plochou a se žlutými vlasy připomíná zezadu vychrtlé kuře krmené kukuřicí.

Miu v té chvíli napadlo, jestli se s ní Marta nezačala kamarádit jenom proto, aby vedle ní vynikla její krása. „Víš o tom, že Luke chodí s tou hnědovláskou z X-Faktoru? Sierrou?“ Alespoň takhle se jí chtěla pomstít, i když Marta samozřejmě nemohla ani za její odpornou vizáž, ani za nespravedlivý život.

„Vím,“ vyprskla Marta popuzeně, jako by si doteď doopravdy myslela, že má nějakou šanci dát se dohromady s Lukem Hemmingsem. „Štětka,“ označila zpěvákovu přítelkyni a hodila hořící cigaretu do nedotčeného bílého sněhu. „Jsi připravená?“

Nebyla, ale nemohla celý večer prosedět na břehu a dívat se na ostatní, zejména když na ni čekal Jakub. Možná uklouzne – což bylo víc než pravděpodobné, protože Mia byla neschopná v každém sportu –, Jakub ji pak jako v romantickém filmu zachytí, přeskočí mezi nimi jiskra a...

„Můžu ti pomoci?“ zeptal se Jakub.

„Asi jo.“ Krátké kuřátkově žluté vlasy, které jí odstávaly nad čelem i za ušima, si zastrčila pod čepici se dvěma bambulemi a podala mu ruku.

Večer byl jasný, i když odstín oblohy naznačoval, že zanedlouho začne zase sněžit, zamrzlou hladinu pokrývala bílá přikrývka a všechno kolem zářilo sněhem i dálkovými světly Emilova SUV.

„No páni, jde ti to docela dobře,“ uznal Jakub, když začala plynule klouzat po ledu. Určitě si pamatoval, jak na spojené hodině těláku ve druhém ročníku hráli volejbal. Byla tak neduživá, že při výběru hráčů zůstala sedět na lavičce jako poslední, dokonce ani Marta ji nechtěla do týmu. Vlastní spoluhráčky jí odmítaly přihrát míč a pokaždé, když šla na podání, si schovávaly hlavy mezi ramena a posmívaly se jí. Soupeři na ni schválně mířili, aby si zajistili další bod a navýšili skóre. Jednou se jí přece jen podařilo odrazit Emilovu smeč... bohužel přímo do svého obličejce. Od té doby nosila na hodiny tělocviku omluvenky nebo se vymlouvala na menstruaci.

Zahnala vzpomínky na dívčí šatnu plnou spolužaček, které při převlékání napodobovaly její výraz, kdy si odrazila míč do vlastního nosu, a odjela dál od Jakuba.

Nejdřív bruslila jen při okraji, ledu moc nedůvěřovala, ale z dálky viděla, jak Marta s Emilem dovádějí uprostřed jezera, skáčou, padají, smějí se, a tak se odhodlala i ona. Jemný vánek jí odvál z cestičky sníh, projela středem a pokračovala na opačnou stranu lomu k obrovským kamenům tyčícím se asi dvacet metrů nad jejich hlavami.

Jakub zabrzdil těsně vedle ní. „Pojď,“ chytil ji za ruku a táhl ji u pravého okraje na místo, kde se kameny mírně svažovaly. Dvacetimetrová vzdálenost od šedých skal se najednou změnila na deset, pět, tři, až nakonec dojeli na mělčinu u druhého břehu. Jakub si sedl na jeden z balvanů a vydoloval něco z kapsy bundy. „Dáš si?“ zeptal se po několika vteřinách a mezi prsty obou rukou držel ubalenou cigaretu. Aspoň tak to na první pohled vypadalo.

Mia přikývla a pomalu se po ledě přesunula blíž k Jakubovi, který vyplázl jazyk a jediným pohybem zprava doleva olízl papírek a zapálil si. Potáhl, chvíli v sobě zadržel dým a nakonec ho vyfoukl nosem.

Mia ucítila divný zápach. „To je...“

„Tráva.“ Znovu potáhl a podal jí cigaretu. „Pojď blíž, nedosáhnu k tobě.“

Marihuanu ještě nikdy nekouřila. Rodiče ji před drogami varovali a ona se docela bála, jaké účinky na ni tráva bude mít, ale nemohla odmítnout. Ne dnes. Vzala si od Jakuba jointa a snažila se při tom

vypadat přirozeně, jako kdyby hulila běžně. Potáhla a chvíli v sobě zadržovala štiplavý dým – vůbec netušila, proč to dělá – pak ho chtěla stejně jako Jakub vyfouknout nosem, ale začala se dusit.

Jakub se usmál. „Jsi v pohodě?“

Přikývla a vrátila mu cigaretu. Otočila se zpátky k zamrzlé vodě, ale jen co se pohnula dopředu, brusle se jí zasekla do něčeho, co čouhalo z ledu. Kost v kotníku hlasitě zapraskala a Mia dopadla na tvrdou zem.

Jakub k ní okamžitě přiskočil a pokoušel se vymanit nohu z kořenu, do kterého se zachytila, ale i když dělal, co mohl, nedařilo se mu to. Nakonec rozvázal tkaničku na bílé botě a opatrně Mie vyprostil nohu.

„Áú.“

Jakub si uplakané tváře své spolužačky nevšímal. Naklonil se blíž k zemi a silně trhl bruslí. Zmrzlé kořeny konečně uvolnily tuhé sevření.

„No, do hajzlu!“

„Co je?“

Jakub se nezmohl na slovo, jen nehybně seděl na ledové zemi a cítil, jak mu přes zateplené kalhoty prosakuje voda z tajícího sněhu. Díval se před sebe na podivně pokroucenou, zmrzlou ruku a na zřetelné linie pěti lidských prstů, které se bezduše natahovaly k nebi. Na zlomek vteřiny mu blesklo hlavou, že ten matroš od souseda je fakt kvalitka a že výjev, na který civí, je pouhá halucinace.

Vtom se lomem rozlehl Miin výkřik.

TŘETÍ KAPITOLA

Gabriela Solčanská mě do telefonu ujistila, že mám minimálně půl hodiny, než pro mě někoho pošle, a požádala mě, abych se dal laskavě dohromady. Neuběhlo ani dvacet minut (právě jsem plnil šéfcin rozkaz: hlavu jsem měl strčenou v umyvadle a na vlasy si pouštěl ledovou vodu z kohoutku), když se ozval zvonek.

Jen ve slipech, ponožkách a s ručníkem omotaným kolem mokrých vlasů jsem přiběhl ke dveřím a zadíval se na sotva třicetiletého muže postávajícího na prahu. Byl o několik centimetrů menší než já, ale pod zeleným nepromokavým pláštěm se rýsovala mohutná postava. Na hlavě měl černou čepici po straně lemovanou nápisem *Policie*, která mu jen tak tak zakrývala zrzavé vlasy. Měl dlouhé, husté, neupravené vousy.

„Co je? Co jsi zač?“

„Dominik, pane.“

„Kdo?“

„Ehm, poručík Dominik Tóth, pane,“ představil se, podal mi ruku a pak s výčitkou v hlase dodal: „Spolu s bratrem pracujeme na vašem oddělení už šest měsíců.“

S jakým bratrem? Kdo to vůbec je? Nikdy jsem toho chlāpa neviděl.

Ema by o něm i jeho bratrovi určitě něco věděla, pomyslel jsem si. Vždycky se zajímala, vyptávala se, pamatovala si... Nešlo o nemoc z povolání,

spíš o neutuchající snahu navazovat vztahy s jinými lidmi a neustále se s někým přátelsky sbližovat.

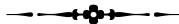
Můj pravý opak.

Kdyby tady teď byla, všechno by proběhlo hladce a Dominik by si ani nevšiml, že nemám páru o tom, kdo vlastně je. Ale protože tu Ema není, budu si muset vystačit sám. „No jasně,“ zatvářil jsem se, jako by se mi právě vrátila dávno ztracená paměť a zrovna jsem si vzpomněl na něj i na jeho bratra.

Očividně to zabralo. Dominik se usmál a sundal si čepici. Zrzavé vlasy měl na temeni delší a stáhnuté gumičkou, pár zelektrizovaných pramínků mu odstávalo od hranatého obličje s ostrými lícními kostmi a křivým nosem. Nad obočím, které mu doteď zakrývala čepice, měl čerstvé zranění a pod okem se mu začínal dělat monokl.

„Za chvíli jsem hotový,“ ujistil jsem ho a zavřel mu dveře rovnou před nosem.

Dominik na mě čekal v nastartovaném, příjemně vyhřátém autě a poslouchal hudbu. Jen co jsem dosedl vedle něj a otevřel ústa s nepředstíraným zájmem zjistit o něm trochu víc, zesílil rádio a uraženě odvrátil hlavu. Cesta na místo činu se nesla v duchu ignorance a českého rapu.

Dominik nervózně zatroubil na strážníka, který stál u policejního zátarasu a ospale zíval. Naznačil mu, aby zvedl pásku, aby mohl přejet k autům zaparkovaným na konci svahu, kde začínala mělčina.

Policijnt zašilhal do světel a tempem lenochoda pásku nadzvedl.

Zatímco se Dominik drápal z auta, já si v klídku usrkával horkou kávu z termohrnku s vydrami – měl to být jeden z vánočních dárků pro Emu – a sledoval dění za blikajícími majáky policejních aut. Všiml jsem si šéfky soustředěně ponořené do debaty s hlavním technikem potápěčů, kteří se na motorovém člunu plavili po malém kousku čerstvě roztáté části jezera, odrazu světel na hladině, ohledávajícího lékaře a také sanitky, ve které seděli čtyři teenageři. Dominik stál za

policejní páskou vedle Lenchoda, kolem nich se hemžili lidé a na druhé straně lomu hledali technici případné stopy.

Byli tam skoro všichni, kromě Emy.

Z kapsy bundy jsem vytáhl mobil a vytukal její číslo. Na druhé straně to zvonilo, ale po čtyřiceti vteřinách mě to hodilo do hlasové schránky. Típnul jsem hovor a celý proces ještě několikrát zopakoval.

„Kde jsi? Máme nový případ. Ozvi se mi co nejdřív!“ Neovládl jsem se a po třech neúspěšných pokusech se jí dovolat jsem mrštil mobil na mokrý kobereček pod nohama.

„Vystupte!“ Tlumený hlas za zavřeným okýnkem patřil Gabriele Solčanské. Nervózně postávala u auta, ruce měla zabořené hluboko v kapsách kabátu a přes šálu jí téměř nebylo vidět do koňského obličeje. „Vystupte z auta!“ zopakovala a doprovodila to gestem.

Místo abych šéfku poslechl, opřel jsem se o vyhrřivané sedadlo a na pár centimetrů stáhl okénko. Venku byla třeskatá zima a od vody vál ledový vítr, který Solčanské rozcuchal vlasy. „Nevolala vám náhodou Ema?“ zeptal jsem se.

„Volala.“

„A?“

Šéfka zakoulela očima. „Vzala si volno...“

„Na jak dlouho?“ skočil jsem jí do řeči a okamžitě jsem začal přemýšlet o potenciálních místech, kam mohla jít. Ve svém starém bytě nebyla, i když si ho, jak mi často napůl v žertu, napůl výhrůžně připomínala, právě kvůli podobným případům stále nechávala. Jejího bratra jsem ze seznamu vyloučil už brzo ráno, a jelikož její rodiče byli po smrti, přicházely v úvahu už jen dvě osoby. Recepční Žaneta a její nejlepší kamarádka Ivana, jejíž charakter bych stručně popsal dvěma slovy: *namyšlená přiča*.

„Zatím na týden. A vylezte už konečně ven!“

Nechtělo se mi opustit vyhrátý interiér Dominikova auta, taky proto mi vystupování trvalo déle než obvykle. Solčanská mezitím netrpělivě přešlapovala na udusaném sněhu a dívala se na auto, které vytahovali jeřábem z vody.

„Co se tady stalo?“

„Ááá, přece jen jste si něčeho všiml,“ poznamenala šéfka sarkasticky, ale protože jsem nečekaně nereagoval, pustila se do vysvětlování: „Muž, třicet dva let, středoškolský učitel, ženatý, bezdětný. Tělo našli tamti čtyři, když tady bruslili,“ mávla rukou k sanitce. „Poručík Tóth už mluvil s jeho manželkou, a jelikož si kapitánka Kopecká tak skvěle načasovala dovolenou, budete na případu dělat společně s ním. Zítra v deset...“ Ztichla. Něco se jí na mně nepozdávalo, protože si mě povýšenecky a znechuceně prohlížela. „Zítra v deset, až se proberete z alkoholového deliria, půjdete s manželkou mrtvého na identifikaci těla. Haló? Posloucháte mě vůbec?“

„Mhm,“ přikývl jsem a zadíval se do tmavých hlubin lomu, ve kterých jsem ještě sem tam postřehl žlutý záblesk světla, který se odrážel od černého neoprenu. „Kdo je poručík Tóth?“

Solčanské vystřelilo obočí až kamsi k vlasům. „To jako vážně? Myslíte, že ty vaše stupidní žertíky ještě někoho baví?“ zeptala se a odkráčela pryč.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Po Emině odchodu jsem se rozhodl vrátit k zásadě nenosit si práci domů. I když jsem měl hlavu plnou myšlenek na čtyři svědky, které jsme stihli vyslechnout ještě ten večer, po příchodu domů jsem si bez výčitek svědomí lehl do postele a vzbudil se až v půl desáté ráno, když na mě zdola zazvonil poručík Tóth. S vdovou po Patriku Morovi jsme se měli setkat o dvacet minut později v Mýtné ulici. Nově postavená budova Ústavu soudního lékařství stojí na opačné straně města, takže jsem si ke snídani musel vystačit jen s kávou, cigaretou a rychlou sprchou. Z vchodu jsem vyběhl několik minut před plánovaným setkáním.

Já teda ale dokážu udělat dojem, pomyslel jsem si při pohledu na Dominika, který seděl celý nespávající v nastartovaném autě a prsty netrpělivě bubnoval na volant. Vzápětí mi došlo, že jsem ho za mňm než čtyřicet hodin už podruhé pořádně naštal.

No co? Zvykne si.

Dominik ignoroval nejvyšší povolenou rychlost, a tak jsme na domluvené místo dorazili včas.

Ústav soudního lékařství sídlí ve dvoupatrové budově ve tvaru písmene L, má oranžovo-černou fasádu a obloukovitá, černě olemovaná okna. Kolem něj roste živý plot zastřižený do výšky přízemních oken a z taškové střechy se k nebi tyčí čtyři cihlové komíny. Při tom

pohledu by si někdo cizí mohl pomyslet, že jsme zabloudili do spalovny mrtvol, a ne na místo identifikace těla.

„Tamhle, to je asi ona.“ Dominik zamířil k mladé ženě, která stála u kovové skříňky s elektrickými rozvody. „Dobrý den, vy jste paní Morová?“ nečekal na odpověď a pokračoval: „Volal jsem vám včera večer, jsem poručík Tóth,“ představil se a podal jí ruku.

„Kapitán Meizner,“ mávl jsem na ni z dálky, zaneprázdněný pokusy zapálit si cigaretu.

Žena se představila jako Aneta Morová. Měla slabý a ochraptělý hlas, a když nás požádala, abychom identifikaci urychlili, protože se necítí dobře, bylo jí sotva rozumět. Ani mně nebylo nejlíp, pohled na mrtvolu v rozkladu mě absolutně nelákal, ale bylo očividné, že Anetin stav neměla na svědomí ani manželova smrt, ani představa jeho nafouklého těla. Stačilo se líp podívat do jejího bledého a vráscitého obličejce s fialovými kruhy pod očima, propadlými tvářemi, na hubené nohy, které ji sotva unesly, nebo na roztřesené kostnaté ruce, jimiž si přidržovala kapuci. I ignorant jako já si musel všimnout, že Aneta Morová je nemocná. Jak vážně, jsem mohl jen hádat, ale podle toho, jak vypadala, možná až smrtelně.

„Donesu vám vodu, hned jsem zpátky,“ nabídl se Dominik, když jsme vešli do budovy. Na malou chvíli nás nechal o samotě.

Vdova mezitím zamířila k širokému průhlednému sklu, opřela si o něj čelo a zhluboka se nadechla.

„Jste v pořádku?“

„Ani ne,“ odvětila po delším zaváhání.

„Nechcete si sednout?“

U zdi naproti stála pohodlná lavička pro tři osoby, ale Aneta jen otočila hlavu a dál nepřítomně koukala na bílý závěs za sklem, který se měl každou chvíli odhrnout.

Dominik se vrátil se třemi plnými kelímky, v tom mém bylo teplé kafe z automatu...

A já kafe z automatu nenávidím!

S nevolí a slzami na krajíčku jsem mu dal šanci, a to jen proto, aby se Dominik zase neurazil. Kluk se snažil, o tom nebylo pochyb.